

"Gå i pension?
Nej, jag fortsätter så
länge jag behövs!"

Missionsarbetare med hjärta för Litauen

1. Vad är viktigast i missionen – kroppen eller själen?

– Åh, det är enkelt att svara på. Det är förstås båda. Är du hungrig är det svårt att ta till dig Ordet. Det är lätt att säga "Gå i frid" men jag tror det är viktigt att de också får en brödbit så kan de lyssna lite till. Vi kan ju inte klubba in Guds ord. Det kan bli som en explosion i en människa men ibland måste kanske kroppen få sitt först.

2. Vad är viktigast i mötet med människor?

– Att se människan. Det lilla barnet. Att möta människor med respekt även om de ser rysliga ut. Vi kan lära oss det. Jag är bortskämd som växte upp med ovanliga människor. Som Tok-Erik t ex och det har gjort mig bra på att se bortom ytan.

3. Vilken egenskap är viktigast hos en missionär?

– Att kunna känna in dofter, stämningar, det du inte är van vid, att se kulturen och allt bakom. Att lära sig se och förstå. Även om du inte förstår språket. Att läsa kroppsspråk, ögonen,

4. Hur skapar du bästa kontakten?

– Att bara vara är kanske lätt att säga, men jag tror på det. Men bara sätta sig på trappan. Vänta. Lyssna. Skapa relation genom att ge det tid. Det tar tid! Du kanske aldrig får se "huset" färdigbyggt men kanske har fått vara med att lägga golvet. Jag är ju bara en länk i en lång kedja.

**EQUENIAKYRKANS INTERNATIONELLA
INSAMLING 1 ADVENT 2015 – 31 JANUARI 2016**

5. Att lyssna eller tala – vilket är viktigast som missionär?

– Jag är så barnslig och vi har två öron och en mun. Och jag förstår ju inte språket i Litauen – så jag får lyssna mig till vad som sägs ändå.

6. Du jobbar mycket ensam? Har du saknat arbetskamrater ?

– Jag har ju arbetskamrater i vårt hjälpcenter och i församlingen i Litauen, men samtidigt har jag behov att vara ensam ibland.

7. Hur har du hållit engagemangslågan vid liv?

– Det har varit både svårt och roligt. När en liten skitig hand kommit med en sten, eller nån som fått en godisbit och vill dela den med mig. Det är glädje.

Men när det går åt skogen?

– Så är det ju också. För en del av barnen och kvinnorna går det käpprakt uppåt, för andra går det käpprakt neråt. Då försöker jag tänka att vi gjorde vad vi kunde. Och vi finns där om de vill förändras. Att kunna gå vidare i eländet och lägga saker bakom sig är viktigt. Jag tror att kärleken är kraften för att orka – och den har jag haft.

När jag var 5–6 år ramlade jag av cykeln och blev omplåstrad av en romsk kvinna som följde mig hem och min pappa gav henne mat och körde hem henne i sin bil. Pappa tog en höna, smör och ost och gav henne – och det var en kärlekshandling som jag aldrig glömt – trots att detta var en kvinna som hörde till de ”farliga”.

8. När stod du vid ett viktigt vägskäl sist?

– Det var när jag öppnade brevet från Pensionsmyndigheten sist! Jag är ju 65 i år – men jag vill inte bli pensionär än utan jobbar på tills jag är 67!

9. Har din syn på mission förändrats genom åren?

– Jag tror inte det. Att se det unika i varje människa. Det kan ju vara olika delar. En mugg eller en tallrik, men när du ger får du så mycket tillbaka? Mission kan vara ett mål mat – men också utbildning, egenförsörjning, mänskliga rättigheter, arbete mot orättvisor.

Håller du med om att synen på vad mission är har förändrats under din livstid?

– Jo, det håller jag med om. Men för mig har det personligen inte varit bara ”kom till tro!” utan mission har varit en väg till tro.

10. Du har fått priser för ditt engagemang – spelar det någon roll?

Du blev t ex årets person i Karlskrona förra året.

– Njae, jag är för blyg för sånt. Jag var inte närvarande ens vid prisutdelningen. Min dotter fick ta emot det. Hon gjorde det bra. Jag fick Litauens Guldhjärta också, men var inte med vid den utdelningen heller.

Text: Görel Byström Janarv

Foto: Rebecka Hellqvist

**EQUENIAKYRKANS INTERNATIONELLA
INSAMLING 1 ADVENT 2015 – 31 JANUARI 2016**

**Pg: 90 03 28-6
Swish: 900 32 86,
ange LJUS**